

MARX

(Prima)

1

Cine seamănă dorință

– Marx îmi schimbă total concepția despre lume, mi-a declarat azi-dimineață micul Pallières, care nu-mi adresează niciodată vreun cuvânt.

Antoine Pallières, moștenitor prosper al unei vechi dinastii industriale, e fiul unuia dintre cei opt patroni ai mei. Ultimă eructație a mării burghezii de afaceri – care nu se reproduce decât prin sughițuri discrete și fără vicii –, era totuși profund încântat de descoperirea sa și mi-o împărtășea din reflex, fără măcar să-i dea prin minte că aș putea înțelege ceva din asta. Ce pot să înțeleagă masele truditore din opera lui Marx? Citirea ei e anevoioasă, limbajul – elevat, proza – subtilă, teza – complexă.

Și în momentul ăla e cât pe ce să mă trădez prostește.

– Ar trebui să citești *Ideologia germană*, îi spun eu acestui cretin în hanorac verde-închis.

Pentru a-l înțelege pe Marx și a înțelege de ce n-are dreptate, trebuie să citești *Ideologia germană*. Este soclul

antropologic pornind de la care se vor construi toate îndemnulurile la o lume nouă și pe care e înșurubată o certitudine majoră: oamenii, care se rătăcesc în dorințe, ar face bine să-și vadă de nevoile lor. Într-o lume în care *hybris*-ul dorinței va fi redus la tăcere, se va putea naște o organizare socială nouă, curățată de lupte, de opresiuni și de ierarhiile nocive.

– Cine seamănă dorință culege opresiune, aproape că murmur, ca și cum m-ar asculta doar motanul meu.

Dar Antoine Pallières, a cărui respingătoare și embrionară mustață nu comportă nimic felin, mă privește, încurcat de cuvintele mele ciudate. Ca întotdeauna, sunt salvată de incapacitatea pe care o au ființele de a crede în ceea ce spulberă cadrele micilor lor obișnuințe mentale. O portăreasă nu citește *Ideologia germană* și ca atare ar fi incapabilă să citeze teza a unsprezecea despre Feuerbach. Mai mult, o portăreasă care îl citește pe Marx privește în mod obligatoriu cu coada ochiului spre subversiune, vândută unui diavol care se numește CGT¹. Că ea ar putea să-l citească pentru elevația spiritului este o contradicție pe care niciun burghez n-o concepe.

– Transmiteți-i salutări mamei dumneavoastră, mormăi închizându-i ușa în nas și sperând că disfonia celor două fraze va fi acoperită de forța unor prejudecăți milenare.

¹ Confédération Générale du Travail, una dintre cele cinci mari confederații sindicale franceze (n. tr.).

2

Miracolele Artei

Mă numesc Renée. Am cincizeci și patru de ani. De douăzeci și șapte de ani sunt portăreasă la nr. 7, rue de Grenelle, o frumoasă casă boierească cu o curte și grădină interioare, împărțită în opt apartamente de mare lux, toate locuite, toate gigantice. Sunt văduvă, scundă, urâtă, dolofană, am bătăture la picioare și, dacă e să mă iau după unele dimineți mai neplăcute, o răsuflare de mamut. N-am studii, am fost întotdeauna săracă, discretă și insignifiantă. Trăiesc singură cu pisica mea, un motan mare și leșez, care nu are nicio particularitate notabilă, decât că-i miros urât laele când e contrariat. Nici el, nici eu nu facem deloc eforturi pentru a ne integra în hora semenilor noștri. Cum sunt rareori amabilă, deși întotdeauna politicoasă, nu-s îndrăgită, dar sunt totuși tolerată deoarece corespund atât de bine cu ceea ce în opinia generală a devenit paradigmă a portăresei de imobil, și anume că sunt una dintre numeroasele roțițe care fac să funcționeze marea iluzie

universală potrivit căreia viața are un sens ce poate fi ușor descifrat. Și dat fiind că stă scris undeva că portăresele sunt bătrâne, urâte și acre, e de asemenea gravat cu litere de foc pe frontonul aceluiași firmament imbecil că portăresele au pisici fricoase, grase, care moțăie toată ziua pe perne cu huse croșetate.

La același capitol, se spune că portăresele se uită tot timpul la televizor în timp ce pisicile lor grase moțăie și că holul imobilului trebuie să miroasă a rasolul, supa de varză sau iahnia de fasole gătite în casă. Am însă șansa nemai-pomenită de a fi portăreasă într-o reședință de mare *standing*. Mi se părea atât de umilitor să trebuiască să gătesc aceste feluri infame, încât intervenția domnului de Broglie, consilierul de stat de la etajul întâi, pe care cu siguranță a calificat-o în fața soției sale drept politicoasă, dar fermă, și care viza eliminarea din existența comună a acestor izuri plebee, a fost o ușurare imensă pe care am disimulat-o cât am putut mai bine sub aparența unei obediențe silite.

Asta era acum douăzeci și șapte de ani. De atunci, în fiecare zi, merg la măcelar și cumpăr o bucată de jambon sau de ficat de vițel, pe care o îndes în plasă între pachetul de tăiței și legătura de morcovi. Etalez cu complezență aceste merinde de sărăntoc, având caracteristica nobilă de a fi inodore, fiindcă eu sunt săracă într-o casă de bogați, pentru a alimenta concomitent clișeul consensual și pe motanul meu, Léon, care nu-i gras decât de pe urma acestor mese ce ar fi trebuit să-mi fie destinate și care se îndoapă zgomotos cu afumătură de porc și macaroane cu unt, în timp ce eu pot să-mi potolesc foamea fără perturbații olfactive și fără să bănuiescă nimeni nimic cu privire la propriile-mi înclinații culinare.

Mai dificilă a fost problema televizorului. Pe vremea defunctului meu soț, mă obișnuisem totuși, întrucât constanța cu care se uita el mă scutea de corvoadă. Zgomotele aparatului răzbăteau în holul casei și asta era de-ajuns pentru a statornici jocul ierarhiilor sociale în privința căroră, odată cu decesul lui Lucien, a trebuit să-mi bat capul pentru a le menține aparența. Pe când trăia, mă despovăra de nedreapta obligație; mort, mă lipsea de incultura lui, indispensabil zid de apărare contra suspiciunii celorlalți.

Am găsit soluția grație unui non-buton.

O sonerie legată la un mecanism cu infraroșu mă avertizează acum de câte ori trece cineva prin hol, făcând inutil orice buton pe care trecătorii să trebuiască să apese pentru a-mi semnala prezența lor, deși sunt foarte departe de ei. Căci în aceste ocazii stau în camera din fund, cea unde îmi petrec cea mai senină parte din timpul meu liber și unde, protejată de zgomotele și mirosurile pe care mi le impune condiția mea, pot trăi după pofta inimii, fără a fi privată de informațiile vitale oricărei santinele: cine intră, cine iese, cu cine și la ce oră.

Astfel, locatarii care traversau holul auzeau sunetele înfundate prin care se recunoaște un televizor în funcțiune și, mai degrabă din lipsă decât din prisos de imaginație, își făceau imaginea portăresei afundate în fotoliul din fața aparatului. Eu, închisă în bârlogul meu, nu auzeam nimic, dar știam dacă trece cineva. Atunci, din odaia învecinată, prin ferestruica rotundă care dă spre scări, ascunsă în spațele perdelei de muselină albă, mă informam discret despre identitatea trecătorului.

Apariția videocasetelor și, mai târziu, a zeului DVD, a schimbat radical lucrurile în ceea ce privește fericirea mea.

Cum e puțin obișnuit ca o portăreasă să se delecteze cu *Moarte la Venetia* și ca din gheretă să răzbată muzică de Mahler, am dat iama în economiile conjugale, atât de greu adunate, și am cumpărat un alt aparat pe care l-am instalat în ascunzătoare. În timp ce, garant al clandestinității mele, televizorul din gheretă răgea, fără să aud neroziile pentru creiere de moluște, eu mă extaziam, cu ochii în lacrimi, în fața miracolelor Artei.

CUGETARE PROFUNDĂ NR. 1

*Să aspiți la aștri
În bolul cu peștișori
Aurii să sfârșești*

După toate aparențele, din când în când, adulții își fac timp să sadă și să contemple dezastrul care e viața lor. Atunci se lamentează fără a înțelege și, ca niște muște care se izbesc întruna de același geam, se frământă, suferă, se consumă, se deprimă și se întrebă despre angrenajul care i-a dus acolo unde nu voiau s-ajungă. Ba, cei mai inteligenți fac din treaba asta chiar o religie: ah, deșertăciunea demnă de dispreț a existenței burgheze! Sunt unii cinici de genul ăsta care cineză la masa părinților: „Ce s-a întâmplat cu visurile noastre de tinerețe?” întreabă ei cu un aer dezamăgit și satisfăcut. „S-au evaporat și viața-i o cățea.” Detest această falsă luciditate a maturității. Adevărul e că sunt ca toți ceilalți, niște puști care nu pricep ce li s-a întâmplat și care se joacă de-a tipii duri când de fapt le vine să plângă.

E totuși ușor de înțeles. Ceea ce nu-i în regulă este că toți copiii cred în vorbele adulților și, deveniți adulți, se răzbuună înșelându-și

propriii copii. „Viața are un sens pe care-l cunosc doar oamenii mari” este minciuna universală în care toată lumea e obligată să creadă. Când, la vârsta adultă, înțelegi că nu-i adevărat, e prea târziu. Misterul rămâne intact, dar toată energia disponibilă a fost de mult irosită în activități stupide. Nu mai rămâne decât să te anesteziezi cum poți, încercând să-ți maschezi faptul că nu găsești niciun sens vieții tale și-ți amăgești propriii copii pentru a încerca să te convingi mai bine pe tine însuși.

Dintre persoanele pe care le frecventează familia mea, toate au urmat aceeași cale: o tinerețe petrecută în încercarea de a-și rentabiliza inteligența, de a stoarce ca pe-o lămâie filonul studiilor și de a-și asigura o poziție de elită, pentru ca apoi să se întrebe cu uimire o viață întregă de ce asemenea speranțe au dus la o existență atât de vană. Oamenii cred că aspiră la aștri și sfârșesc ca niște peștișori aurii într-un bol. Mă întreb dacă n-ar fi mai simplu să li explice de la început copiilor că viața-i absurdă. Asta ar răpi câteva momente bune copilăriei, dar i-ar aduce un câștig considerabil de timp adulțului – fără a mai pune la socoteală că l-ar cruța de cel puțin un traumatism, cel al bolului.

În ceea ce mă privește, am doisprezece ani și locuiesc la nr. 7 pe rue de Grenelle, într-un apartament de bogătași. Părinții mei sunt bogați, familia mea e bogată, iar sora mea și cu mine suntem prin urmare virtual bogate. Tatăl meu e deputat după ce a fost ministru și va sfârși fără îndoială la vârf, ocupat să golească pivnița reședinței de la Hôtel de Lassay¹. Mama mea... Ei bine, mama mea nu-i tocmai o capacitate, dar e instruită. Are un doctorat în litere. Scrie invitațiile la cină fără greșeli și își petrece timpul pisându-ne cu referințe literare („Colombe, n-o mai face pe Guermantes”, „Drăguța mea, ești o adevărată Sanseverina”).

¹ Sediul președintelui Adunării Naționale Franceze (n. tr.).

Cu toate astea, cu tot norocul și cu toată bogăția, de mult timp știu că destinația finală este bolul cu peștișori. Cum de știu? Întâmplarea face să fiu foarte inteligentă. Chiar excepțional de inteligentă. Dacă te uiți la copiii de vârsta mea, e deja un abis între noi. Cum nu prea am chef să fiu remarcată și cum, într-o familie unde inteligența este o valoare supremă, un copil supradotat n-ar avea niciodată liniște, încerc, la colegiu¹, să-mi reduc performanțele, dar chiar și așa sunt mereu prima. S-ar putea crede că a simula o inteligență normală când, ca mine, ești la nivelul unei clase pregătitoare pentru Școala Normală Superioară e floare la ureche. Ei bine, nu e deloc așa! Trebuie să-ți dai multă osteneală ca să pari mai prost decât ești. Dar, într-un fel, asta mă împiedică să mor de plictiseală: tot timpul pe care nu am nevoie să-l petrec pentru a învăța și-a înțelege îl folosesc pentru a imita stilul, răspunsurile, felurile de-a proceda, preocupările și micile greșeli ale elevilor buni obișnuți. Citesc tot ce scrie Constance Baret, a doua din clasă, la mate, franceză și istorie și așa învăț ce trebuie să fac: din franceză – un șir coerent de cuvinte corect ortografiate, din mate – reproducerea mecanică a unor operații lipsite de sens, iar din istorie – o succesiune de fapte legate între ele de conectori logici. Însă chiar și în comparație cu adulții, sunt mult mai deșteaptă decât cei mai mulți dintre ei. Asta e. Nu sunt deosebit de mândră de asta fiindcă n-am niciun merit în această privință. Dar ce-i sigur este că în bol n-am s-ajung. E o decizie la care am reflectat bine. Chiar și pentru o persoană atât de inteligentă ca mine, atât de înzestrată pentru studii, atât de diferită de ceilalți și superioară majorității, viața e deja trasată și atât de tristă încât te podidește plânsul: nimeni nu pare a se fi gândit la faptul că dacă existența e absurdă, a reuși în viață în chip

¹ Colegiul francez este o școală secundară cu patru clase, eșalonate de la a șasea (cea mai mică) la a treia (cea mai mare) (n. tr.).